

Silvia Havelková: Slivkový koláč

Aktivita 1.2: Maľované čítanie a písanie
Projekt: Premena tradičnej školy na modernú
Základná škola v Trenčianskych Tepliciach

Silvia Havelková: Slivkový koláč

Raz Kolomeľ leňošil v tône vysokej trávy, keď vtom zacítil nádhernú vôňu. Šírla sa po celej lúke až k potôčiku. „Ách, žeby Školienka pripravovala nejakú dobrôtku?“ zalizol sa a vyskočil. Celkom zabudol aj na rýmy, takú dostal chuť na sladké. „Prinesiem Školienke čerstvú slivôčku, ktorú som si včera dal do komôrky! Môže ju dať do koláčika!“ Ako povedal, tak aj urobil. Dal slivôčku do najväčšieho koša, aký mal a terigal sa s ním ku Školienke.

No Školienka bývala ďaleko a kôš bol ťažký, až sa Kolomeľovi triasli nôžky. „Kto mi len pomôže?“ vzdychal Kolomeľ, no vôkol nikoho nebolo. Najprv kôš niesol, potom ho ťahal a nakoniec sa ho snažil tlačiť. Bola to hrôza! Z ničoho nič začul hrubý hlas: „Môžem ti pomôcť, Kolomeľ?“ Bol to Fúzač Batocera. Kolomeľ sa veľmi potešil. Veľký Batocera si vyložil kôš so slivôčkou na plece a už s ním kráča vedľa Kolomeľa, akoby ho mal prázdny.

Ako sa blížili ku Školienkinmu domčeku, vôňa bola silnejšia a silnejšia. Zaklopali na dvierka, ale nikto ich nepozval dnu. Vošli teda sami. Školienka sedela na stoličke ako kôpka nešťastia a utierala si slzičky. „Čo sa ti stalo, Školienka?“ „Piekla som koláč, ale nechala som ho dlho v piecke a urobila sa mi na ňom čierna kôrka!“ fňukala Školienka. Batocera mrkol na Kolomeľa. Položil kôš na stôl a vybral z neho slivôčku. „Upečieme spolu nový!“ usmial sa. „Zamiešaj druhé cesto. Daj nám nôž, my zatiaľ vyberieme zo slivôčky kôstku a spolu upečieme slivkový koláč pre celú lúku!“ Školienka sa potešila a všetci sa pustili do práce.

Už o chvíľu sa lúkou, od potôčika až k hôrke, niesla nová, ešte silnejšia vôňa slivkového koláča. Až keď si Kolomeľ ukrojil prvý kúsok, zasa zarýmoval: „Keď mám v ústach len sladké sliny, tak mi nejdú ani rýmy!“ A všetci sa schuti zasmiali.

Silvia Havelková: Slivkový koláč

Raz Kolomeľ leňošil v **tôni** vysokej trávy, keď vtom zacítil nádhernú **vôňu**. Šírla sa po celej lúke až k **potôčiku**. „Ách, žeby Školienka pripravovala nejakú **dobrôtku**?“ zalizol sa a vyskočil. Celkom zabudol aj na rýmy, takú dostal chuť na sladké. „Prinesiem Školienke čerstvú **slivôčku**, ktorú som si včera dal do **komôrky**! **Môže** ju dať do koláčika!“ Ako povedal, tak aj urobil. Dal **slivôčku** do najväčšieho koša, aký mal a terigal sa s ním ku Školienke.

No Školienka bývala ďaleko a **kôš** bol ťažký, až sa Kolomeľovi triasli **nôžky**. „Kto mi len **pomôže**?“ vzdychal Kolomeľ, no **vôkol** nikoho nebolo. Najprv **kôš** niesol, potom ho ťahal a nakoniec sa ho snažil tlačiť. Bola to **hrôza**! Z ničoho nič začul hrubý hlas: „**Môžem** ti **pomôcť**, Kolomeľ?“ Bol to Fúzač Batocera. Kolomeľ sa veľmi potešil. Veľký Batocera si vyložil **kôš** so **slivôčkou** na plece a už s ním kráča vedľa Kolomeľa, akoby ho mal prázdny.

Ako sa blížili ku Školienkinmu domčeku, **vôňa** bola silnejšia a silnejšia. Zaklopali na dvierka, ale nikto ich nepozval dnu. Vošli teda sami. Školienka sedela na stoličke ako **kôpka** nešťastia a utierala si slzičky. „Čo sa ti stalo, Školienka?“ „Piekla som koláč, ale nechala som ho dlho v piecke a urobila sa mi na ňom čierna **kôrka**!“ fňukala Školienka. Batocera mrkol na Kolomeľa. Položil **kôš** na **stôl** a vybral z neho **slivôčku**. „Upečieme spolu nový!“ usmial sa. „Zamiešaj druhé cesto. Daj nám **nôž**, my zatiaľ vyberieme zo **slivôčky** **kôstku** a spolu upečieme slivkový koláč pre celú lúku!“ Školienka sa potešila a všetci sa pustili do práce.

Už o chvíľu sa lúkou, od **potôčika** až k **hôrke**, niesla nová, ešte silnejšia **vôňa** slivkového koláča. Až keď si Kolomeľ ukrojil prvý kúsok, zasa zarýmoval: „Keď mám v ústach len sladké sliny, tak mi nejdú ani rýmy!“ A všetci sa schuti zasmiali.

